ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA :

Bir Güvercin Uğruna...

Sayı: 76

75 Krş.

HIZIR ÜÇ SİLÂHŞÖRE KARŞI

Yazan: H.F.VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

GEMİ "KIZILDENİZ" DE İLERLEMEKTE İDİ.

DEMEK DAHA ÇİLEMİZ TÜKENMEMİŞ ARKADAŞLAR... BELKİ DE ALLAH BİZİ DENİYORDUR. ELİMİZDEN GELDİĞİ KADAR TA HAMMÜL EDELİM!

HEY! ŞURAYA BAKIN... BİR ADA!

HAYIR, O ADA DEĞİL, BİR GEMİ

UZAKTAN GÖRDÜKLERİ GEMİ, ŞİMDİ İYİCE SEÇİLİYORDU. BU GEMİNİN BAYRAĞI VE ÜST YELKENİ SİYAH OLUP ÜZERİNDE BEYAZ KAFATASI VARDI! BU DA NE DEMEK OLUYORDU!...

KURTULDUK MU, YOKSA HAPI YUTTUK MU ÇOCUKLAR?. BU GEMİNİN GELİŞİNİ DE, BAYRAĞINI DA BENİM GÖZÜM PEK TUTMADI!..

EYVAH! MAHVOLDUK!

HİÇ TE MAHVOLMADIK.. KORSANLAR BİZİM NEYİMİZİ SOYACAKLAR?

BU BİR KORSAN GEMİSİ..

KORSANLAR BAZAN ZEVK İÇİN ADAM ÖLDÜRÜP KAFALARINI KESEREK GEMİLERİNİN DİREKLERİNE ASARLAR...

BENİM KAFAM NASIL OLSA İŞE YARAMAZ, FAKAT KITIR'IN Kİ UZAKTAN BİLE HERHALDE İYİ GÖRÜLÜR..

BAŞLAMA GENE BE!.

ŞAKAYI BIRAKIN.. GEMİ GİTTİKÇE YAKINIMIZA SOKULUYOR.. NE YAPACAĞIMIZI KARARLAŞTIRALIM.. ONLARA BÖYLE HİÇ MUKAVEMET ETMEDEN TESLİM Mİ OLACAĞIZ? BEN KIZ OLDUĞUM HALDE BU TÜRKLÜK KANIMA DOKUNUR!..

HAKLISIN OYA.. ONLARA BARBAROS'UN TORUNLARI OLDUĞUMUZU İSPAT EDELİM.

BUNA DÜPEDÜZ DELİLİK DERLER. BEN BÖYLE SAÇMA SAPAN SAVAŞTA YOKUM..

NE TARAFA TEŞRİF EDECEKSİNİZ, MAKARİOS BEYEFENDİ?

DEVAMI VAR...

Meraklı Bahisler

KAHVE NASIL TOPLANIR?

Kahve ağacının yaprakları yaz, kış yeşildir. Gayet güzel kokulu ve güzel renkli bir çiçek açar. Sonra tohum verir. Bu tohum, sert bir kabuk içinde, yan yana iki taneden ibarettir. Kabuklar makine ile kırılır ve taneler çıkarılıp güneşte kurutulur. Bir ağaçtan yarım kilo kadar kahve ancak toplanır.

KAHVE NEDEN UYKUYU GİDERİR?

Büyüklerin "bugün çok kahve içtim, gece uyuyamıyacağım" dediklerini duyarsınız. Bu korku yerindedir. Çünkü kahve, yukarda da söylediğimiz gibi, sinirleri ayağa kaldırır. Halbuki uyku demek sinirlerin gevşeyip rahatlaması ve dinlenmesi demektir. Onun için, çok kahve veya çay içenlerin sinirleri rahatlamaz, uyuyamazlar.

KAHVE ADETİ NE ZAMAN BAŞLADI?

Kahve ve çay eskidenberi doğu ülkelerinde bilinen ve çok sevilen bir içkidir. Avrupalılar bunları daha sonra tanımışlardır. Onbeşinci yüz yılın başlarında Arabistanda kahve içmek âdet oldu, yüz yıl kadarsonra da Türkiyede kahve âdeti başladı. Ondan sonra Avrupaya geçti. Fakat Avrupalılar kahveyi suya karıştırarak, değil, suyunu süzerek içerler.

DİŞSİZ HAYVAN DA VAR MI?

Kemirici hayvanların ağzında her zaman testere gibi dişler bulunurken kimi hayvanlar da vardır, ağızlarında tek bir diş yoktur. Bunların dişleri ihtiyarlıktan dökülmüş değildir, yaradılıştan öyledirler. Tabiat bu gibi hayvanları hep yumuşak şey yemeğe alıştırmıştır. Meselâ, karıncayerler toprağı tırnaklarile kazıyıp karınca bulurlar ve onları çiğnemeden yutu - yutuverirler.

BAŞKA HANGİ HAYVANLAR KEMİRİCİDİR?

Fare ve sıçandan başka, tavşan, hint domuzu, sincap, kirpi, kunduz, şebek ve kürkü çok değerli olan çinçilla gibi hayvanlar kemiricilerdendir. Bu hayvanların dişlerinde kök yoktur ve sert şeyleri kemire kemire dişleri aşınırsa eskiyen diş düşer ve yerine yenisi gelir. Böylece onların dişi her zaman için keskindir.

Sevgili Okuyucularımıza Açık Mektup

BÜYÜK YAZI ve RESİM YARIŞMAMIZ

ÇOCUK HAFTASI, kurulduğu gündenberi sevgili okuyucularına daima faydalı ve doğru bilgileri vermiştir. Mecmuamız, aynı zamanda okul kitaplarına yardımcı olacak bahisleri, muntazam ve sistemli bir şekilde sunmaktadır.

Zararlı neşriyattan uzak kalarak iyi bir şekilde yetişmenize daima destek olan ÇOCUK HAFTASI, bunun için de hiç bir fedakârlıktan kaçınmamıştır ve kaçınmıyacaktır.

Mecmuamızın açmağa karar verdiği yarışma, işte böyle bir düşünceden doğmuştur. Büyükler sanırlar ki, büyük işleri başarmak sadece kendilerine vergidir. Halbuki pek çok küçüğün, büyük işler başardığı görülmüştür. Hele büyük kahramanlıklar ve kabiliyetler gösteren çocuklar, Türk tarihinde pek çoktur.

Gayemiz, yarının yazarlarını ve ressamlarını bulup ortaya çıkarmaktadır.

GELECEK SAYIMIZDA VERECEĞİMİZ GENİŞ TAFSİLÂTI BEKLEYİNİZ

Radyoda «Tarih Sohbetleri»ni zevkle dinlediğiniz kıymetli tarihçimiz

HALÛK ŞEHSUVAROĞLU

Mecmuamız yazı ailesine girmiş bulunmaktadır. Öbür sayıdan itibaren değerli tarihçimizin yazılarını büyük bir istifade ve alâka ile takip edeceksiniz.

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN: OĞUZ ÖZDEŞ

Kendine çeki düzen verdi. Cebinden mendilini çıkararak yaralı k olunu sağ elinin ve ağzının yardımıyla bağlayıp düğüm yaptı. Sonra üstüne çeketini giydi... Tabii bu arada, Davit'in cebini yoklamaktan ve işe yarar vesikaları almaktan geri kalmadı.

Son defa yerde cansız yatan Davit'e baktı. Doğrusu Davit'i bu kadar çabuk haklıyacağını tahmin etmemişti. Üstüne başına çeki düzen verdikten sonra kapıya doğru yürüdü. Henüz beş adım atmıştı ki, dışardan düdük sesleri duyuldu.

— İşte kapı açık... Herhalde buraya girmiş olacak...

— Dikkatli olun... Parmağınız her an tetikte bulunsun.

Bunları konuşan herhalde polislerdi. Kudret, bir an duraladı. Geldiği kapıdan çıkmasına imkân yoktu. Hemen sandıkların bulunduğu yere doğru koştu. Bereket versin, içerisi oldukça karanlıktı.

Sandıkların arkasında kendisine emin bir yer ararken depoya üç polis girdi. Onu takiben de mahallenin bir kaç serserisi içeri daldılar.

Eğer burada yakalanırsa, Kudret'in başı hayli belâya girerdi. Onlara gözükmeden kaçmaktan başka çaresi yoktu.

Kendi kendine:

— Hay aksi şeytan, diye söylendi. Kaçacak bir delik te yok...

Bu sırada, polisler, yerde hareketsiz yatan Davit'i görmüşlerdi. Birisi:

— Adam hiç hareket etmiyor, diye söylendi.

Diğeri ilâve etti.

— Gözlerine baksana, ölmüş...

Komiser olduğu anlaşılan öbürü, ikisinin de sözünü kesti:

— Gevezeliği bırakın da, bu adamı kovalayan katili yakalıyalım...

Bir anda iki polis ayrı ayrı istikamete doğru koştular.

Komiser, o sırada yanına gelmiş olan serserilere:

— Burada ne işiniz var, diye bağırdı. Defolun.

Uç adam, süklüm püklüm dışarı çıkınca, Kudret:

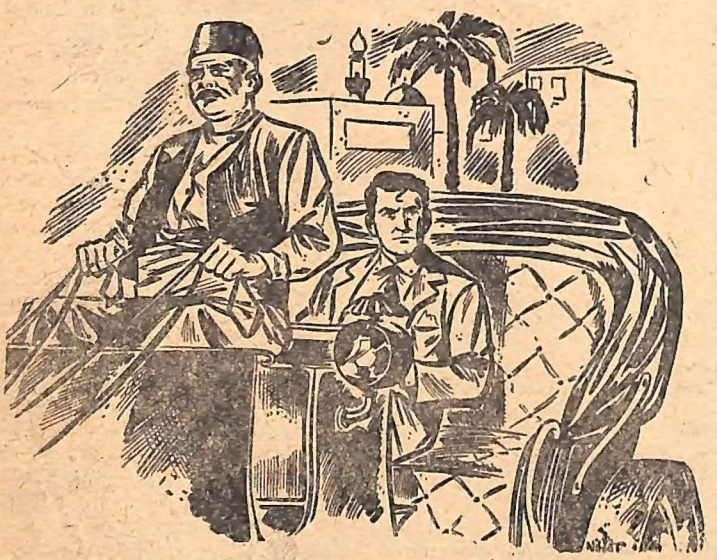

Kudret, Beyrut limanına doğru faytonla giderken başından geçenleri düşünüyordu..

— Bu iş bana yaradı, diye söylendi... Altı kişinin gözü önünden kaçmak hayli güç olacaktı... Bire karşı üç... Türk, her yerde kendisinden bir kaç misli düşmanla çarpışmağa alışıktır...

Az sonra komiser, deponun öbür tarafına gidince, Kudret sandıkların arkasına gizlenerek kapıya doğru yürüdü. Sonra bir hamlede fırladı Ayak seslerini duyan komiser, tabancasına davranmağa vakit kalmadan, Kudret dışarı çıkmış ve kapıyı kapatmıştı.

Uç serseri hâlâ kapının önündeydi. Kudret, içinde kurşunu kalmayan tabancasını onlara doğru uzatarak:

— Sesinizi çıkarayım demeyin, kurşunu beyninize yersiniz, diye seslendi.

Üç serseri de, korku ile ellerini havaya kaldırdılar, Kudret, cebinden 100 İngiliz lirası çıkararak önlerine attı sonra yokuştan aşağı koşmağa başladı, gözden kayboldu.

Serseriler, Kudret'in attığı 100 İngiliz lirasını bir anda kapmışlardı. O sırada, kapıya yüklenen polisler, hışımla dışarı fırladılar. Komiser, serserilere:

— Buradan çıkan adam ne tarafa gitti? diye sordu.

Serseriler bir an göz göze geldiler. Bakışlarında memnun bir ifade vardı.

İçlerinden burma bıyıklı olanı eliyle Kudret'in gittiği istikametin aksini göstererek:

— Şu tarafa doğru kaçtı ağbey, dedi. —

Komiser ve polisler, az sonra, serserinin gösterdiği sokağa sapınca, burma bıyıklı serseri, yüz İngiliz lirasını, sakallarına sürterek:

— Eee... paranın hatırı var, ne yapalım, diye bıyık altından gülümsedi.

Az sonra, parayı tefeciden bozdurup aralarında paylaşmak üzere yokuştan aşağı inmeğe başladılar.

⁂

Kudret'in bindiği fayton, Beyrut limanına doğru gider-

ken, vakit ikindiye yaklaşıyordu. Doğrusu vartayı iyi atlatmıştı. Bir an evvel vapura kendisini atsa, şöyle gerine gerine bir uzansa, ne iyi olacaktı...

Kezban'ı hatırladı. Zavallı kız, yalnız başına vapurun kamarasında kimbilir ne sıkıntılı anlar geçirmişti. Ya nişanlısı Suna? Hakkında kimbilir neler düşünmüştü?

Fayton rıhtıma gelince, verdiği paranın üstünü bile almadan vapura doğru hızlı hızlı yürüdü. Bereket versin, polisler, izini kaybetmişti. Kendi kendine:

— Allah razı olsun, o serserilerden... diye söyleniyordu. Eğer karşıma çıkmasalardı, hiç olmazsa polislerden biri peşimde olacaktı...

Vapura binince derin bir nefes aldı. Çok şükür, kendisini takip eden hiç bir polis yoktu. Doğru kamarasına gitti. Kapıyı kilitledikten sonra kendisini bir hamlede yatağının üzerine attı

Gözlerini kapadı. yorgunluktan neredeyse uyuyacaktı. O sırada, kapının hafif hafif çalındığını duydu. Canı müthiş sıkılmıştı. Tam istirahat edeceği sırada, kendisini rahatsız eden münasebetsiz de kimdi?

Yatağından doğrulurken:

— Kim o? diye yüksek sesle bağırdı.

Kapının öbür tarafından kısık bir ses yükseldi.

— Ben... Ben Kezban...

Hırsla ayağa kalkarak kapıya gitti. Açmasıyla da, Kezbanın içeri girmesi bir oldu.

Kudret, kapıyı kapattıktan sonra:

— Hâlâ ihtiyatlı olmağa alışamadın gitti, diye söylendi. Sen burada Kezban mısın?

Kezban, azarlanmış çocuklar gibi kıpkırmızı kesildi. Kekeliyerek:

— Tabii ya, dedi. Tabii Kezbanım...

— Vay küçük hanım vay. Halbuki ben adının Nadya olduğunu sanıyordum...

Kezban birden kendisini toparladı...

— Affedersiniz Kudret ağbey...

— Bak hâlâ gaf üstüne gaf yapıyorsun... Benim adım Kudret mi?

— Ya ne Kudret ağbey?...

— Hâlâ Kudret ağbey diye hitap ediyorsun... Benim adım burada Peter değil mi?

Kezban süt dökmüş kediye dönmüştü... Hakikaten gaf üstüne gaf yapıyordu... Böyle işlerde çalışmağa alışık olmadığı için biraz da hakkı da vardı.

Kudret:

— Ben seni zeki ve akıllı bir kız sanıyordum... Böyle sandığım için de yanımda bulunmanı kabul ettim... Eğer bu kadar...

Kudret birden sustu; daha doğrusu kendisini tutmasını bildi. Genç kızı bu derece üzmeğe hakkı yoktu. Fakat bu defa Kezban?

— Eğer rahatsız ediyorsam, sizinle hiç konuşmıyayım, kamaramdan çıkmıyayım, diye ağlamaklı bir sesle cevap verdi... Zaten burada bir mahpus hayatı yaşamağa alıştım

Kezban nerdeyse ağlıyacaktı. Kudret, eliyle çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı.

(Devamı gelecek sayıda)

ÇOCUKLARIMIZA AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

Ruhu maddî varlığımızdan ayırt etmesini bilelim

SİZLERE maddî yapımız olarak vücudu, manevî yapımız olarak ta RUH'u gösterdim. Daha doğrusu, maddî yapımızla manevî yapımızı nasıl ayırt edeceğinizi anlatmağa çalıştım. Çalıştım amma, acaba muvaffak olabildim mi?... Buna ben, evet, diyemem. Çünkü bu konu gerçekten dünyanın en zor konusudur. Amma ne kadar zor olursa olsun, bu zorluğu beraberce yenmeğe mecburuz. Çünkü insanlık RUH'u tanımak ve anlamakla başlar.

Evvelce bir kere daha söylemiştim; RUH insana mahsustur. Diğer bütün canlı yaratıklarda RUH yoktur. CAN denilen şey RUH değildir. Can, bütün bitkilerde ve hayvanlarda ve insanın da maddi varlığında vardır; fakat bu RUH değildir.

Şu halde RUH nedir?... İşte en güç sorunun önüne gene geldik. Gelecek hafta bu soruyu ele alırız.

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

ATALAR SÖZÜ

DOKUZ KÖRÜN BİR DEĞNEĞİ

HER körün bir değneği olur, o değnek onun yardımcısıdır. Öyle insanlar vardır ki, her zaman başkalarına yardım ederler, onlara devamlı olarak yol gösterirler, delil olurlar. Çevrede böyle tanıdıklar için bu Atalar Sözü söylenir. Bilhassa zayıf, beceriksiz veya hasta, çok ihtiyar insanların bir çokuna birden koşan, onların çaresizliklerini gidenlere böyle denir.

Ay ALİOĞLU

—o—

DÜZELTME : Geçen sayımızdaki Atalar Sözü yazısının başlıkları yanlış dizilmiştir. Birinci başlık (DOKUZ DOĞURMAK), ikinci başlık da (DOKUZ CANLI) olacaktır. Özür diler, düzeltiriz.

HAFTALIK BİLGİNİZİ YOKLAYINIZ

HAZIRLAYAN : SADIK ÖVET

.....hayvanlarında sindirim organı

..... hayvanlarında sindirim. organı.

Bu kelimelerden hangisi hangi organa aittir, ayırınız :
İşkembe - kursak - şirden - katı - kırkbayır - yemek borusu - börkenek - barsak.

Çevrenizde yaşayan hayvanları yapılış ve yaradılış tiplerine göre ayırınız :
Memeli hayvanlardan : .....
Kuşlardan : .....
Sürüngenlerden : .....
Kurbalar : .....
Balıklardan : .....
Böceklerden : .....

Okuduğunuz savaşlar haritada gösterilmiştir. Tarihlerile beraber kılıç işareti koyunuz.

Bulunduğunuz yer nasıl bir yerdir?
En yüksek yeri neresi: .....
Ova varsa ne ovası : .....

A listesindeki boş yerlere B listesindeki rakamların harflerini koyunuz :

A	B
( ) MCMLIX	a — 1938
( ) MCMXXIII	b — 1923
( ) MCMXXXVIII	c — 1959

Aşağıdaki cümleleri tamamlayınız :
Karenin kenarları birbirine ..... tir.
Karenin ..... kenarı vardır.
Kübün ..... yüzeyi vardır.
Kübün ..... köşesi vardır.
Demiryolları birbirine ..... tir.

Cümlelerin boş yerlerini doğru olarak tamamlayınız :
Sarsıntısız olarak inanmış olanlara ..... denir:
Sarsıntısız olarak inanmağa ..... denir.
İnanmadığı halde inanmış görünenlere ..... denir.

İmanın altı şartını Amentüdeki sırasına göre numaralayınız :
( ) Allah'ın peygamberlerine, ( ) Allah'ın meleklerine, ( ) Allaha, ( ) Hayır ve şer Allahtan olduğuna, ( ) Allahın kitaplarına, ( ) Ahiret gününe.

Aşağıdaki cümlelerin doğrularına D, yanlışlarına Y koyunuz :
Paralel daireler kutuplardan kutuplara dolaşır.
Ilıman kuşak kutuplardadır.
Dünyada üç iklim kuşağı vardır.
Meridyen çemberleri 360 tanedir.
Ekvatorun iki yanında sıcak iklim kuşağı vardır.

Aşağıdaki ölçüleri büyüklüklerine göre numaralayınız :
( ) dam, ( ) hm, ( ) mm, ( )dm, ( ) m, ( )km, ( ) cm.

Cümlelerde bulunan numaraları, deyimlerin uygun olanlarına koyunuz :
1 — Hacmi olan varlıktır.
2 — Üç boyutludur.
3 — Cisimlerin boşlukta kapladığı yerdir.
4 — Cisimlerin üzerine kaplar.
5 — Çember parçasıdır.
6 — Soba borusunun üzeri.
( ) yüzey, ( ) cisim, ( ) eğri yüzey, ( ) düzlem, ( ) hacim, ( )cisimler.

Şekillerdeki ıraksak merceklere I yakınsak merceklere Y harfi koyunuz.

Büyüteç - mikroskop - dürbün kelimelerini cümlelerdeki yerlerine koyunuz :

Yakınsak iki merceği bir borunun uçlarına takarsak bu araca ..... denir.
İki tarafı şişkince olan mercekler resim ve yazıları büyütür, bu araca ..... denir.
Çok küçük ve görünmeyen cisimleri büyüten araca ..... denir.

Aşağıdaki kelimelerden fotoğraf makinesinin kısımlarına F. gözün kısımlarına G koyunuz :

Film - gözmerceği - ağ tabaka - diyafram - göz kapağı - karanlık kutu - poz verme - göz yuvarlağı.

Bu renkli araç kimi hatırlatıyor. Çevirirsek ne olur?

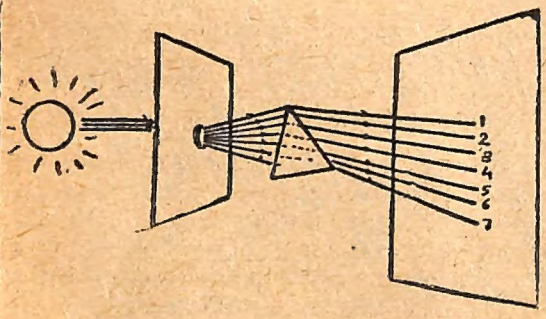

Şekil hangi deneyi gösteriyor. Renkleri yazınız.

BAYRAK

Bayrak kelimesi bize kırmızı renk üzerinde ay yıldızımızı hatırlatır. Onu nerde görsek gözlerimiz parlar. Çünkü Bayrağımızı sever, zamanında onun uğrunda can veririz. Bir öğrencinin bu hisleri yaşaması kâfi değildir. Ayrıca bunlar kadar Bayrağımızı doğru olarak çizmesi lâzımdır. Bâzı arkadaşlarınızın yaptıkları resimlerde yanlışlıklar görünce, insan bayağı irkiliyor, tuhaf oluyor. Halbuki bu iş kolaydır. Birkaç önemli noktaya dikkat edilirse, hem Bayrağımız doğru çizilmiş olur, hem de istenen iş yerine getirilir.

Türk Bayrağı, uzunluğu genişliğinin 1,5 katı olan bir dikdörtgen şeklindedir. Diyelim ki genişliği 4 m. bir bayrak var. Bunun uzunluğu, genişliğinin 1,5 katı olacağına göre 6 m., eğer genişlik 8 m. ise uzunluk 12 m. olur. Şimdi düşününüz bakalım: Uzunlukları 1,20 - 1,50, 0,90 - 2,40 m. olan bayrakların genişlikleri ne olur?

Gelelim Ay şekline : Ay bir daire olduğuna göre bu dairenin çapı bayrak genişliğinin yarısı kadardır. Ay dikdörtgen içine öyle yerleştirilmelidir ki, bulunacağı yer dikdörtgenin uzunlukları ile ip geçirilen beyaz kısma eşit aralıkta bulunsun.

Yıldız : Beş köşelidir, ve bir köşesi ay tarafına bakmalı, ayın tam ortasına gelmelidir. Yıldız yapmak için daire çizildiğinden bu dairenin çapı da bayrak genişliğinin 1/4 olacaktır.

Bir de bayrağın yanında, ip veya sırığın geçmesi için dikilmiş beyaz bir kısım vardır. Buna (uçkurluk) denir.

Bu ölçüleri unutmamak şartile göz kararile de olsa Bayrağımızı doğru olarak yapabilirsiniz. Unutmayınız ki, Bayrağımızın şekli, rengi ölçüleri, ne zaman çekileceği 2994 sayılı kanunla belirtilmiştir. Bu kanunun isteklerine aykırı bayrak yapmak, satmak ve asmak yasaktır.

Türk çocuğu Bayrağını korumasını, nasıl selâmlanacağını, ne zaman ve nerede çekileceğini bildiği kadar, onu uygun şekilde de çizmelidir.

SADIK [illegible]

Bu bayraktaki yanlışlar nelerdir?

TALİHLİ HANS

Hikâye

EVVEL zaman içinde Hans adında sıhhatli, fakat akılı kıt bir köylü delikanlısı varmış. Bu delikanlı uzun seneler zengin bir ailenin yanında uşaklık ediyormuş. Gel zaman git zaman Hans birden annesini ve köyünü göreceği gelmiş ve imkânı yok, onlara kavuşmadan yaşayamıyacağını anlamış. Memleketine dönmesi için efendisinden müsaade isteyince, zengin efendi Hans'dan çok memnun kaldığından kendisine uzun senelerinin emeğine karşılık olarak başı büyüklüğünde bir altın vermiş. Hans'ın başı da pek öyle ufak başlardan sayılmazmış.

Hans altını bohçasına sarmış, bohçayı sırtlamış ve yola koyulmuş. İlerledikçe yorulmuş, yoruldukça da altın ağır gelmeye başlamış. Bohçayı omuzuna almış, olmamış başının üzerine koymuş, velhasıl kanter içinde yoluna devam ederken karşıdan at üzerinde birinin geldiğini görmüş. Hans pırıl pırıl tımar olmuş, ata imrenerek bakmış ve:

— Yolun açık olsun süvari, at sahibi olmak herhalde çok zevkli birşey değil mi? diye seslenmiş.

Süvari atını durdurmuş ve Hans'ın binbir zahmetle sürüklediği bohçayı göstererek:

— Bohçanın içinde ne var? diye merakla sorunca,

— Bohçada mı? Koskoca bir altın parçası, tam kafam kadar. Ama o kadar ağır ki, canım çıkıyor, talihsizlik işte buna derler, diye cevap vermiş.

— Şayet canın ata binmek istiyorsa gel deyiş tokuş yapalım. Sen o ağır yükü bana ver, ben de sana bu atı veririm, diyerek Hans'ı ikna etmiş. Artık Hans'ın neş'esine diyecek york, bohçasını olduğu yere bırakmış ve dizginleri tutarak atın üzerine yerleşmiş. Altını alan adam acele ile oradan uzaklaşmış. Üzerinde acemi bir binicinin bulunduğunu hisseden at tozu dumana katarak dört nala koşmaya başlayınca zavallı Hans korkudan ne yapacağını bilememiş ve avazı çıktığı kadar bağırarak atın boynuna sarılmak istemiş, ama tutunamamış ve tozlu yolun ortasına kıç üstü düşmüş. Hans orasını burasını ovalıyarak yerinden doğrulmaya uğraşırken bir köylünün ineğini dürtükleyerek yaklaştığını görmüş. Köylü Hans'a yaklaşmış ve:

— Niçin ağlıyorsun oğlum? diye sormuş.

— Nasıl ağlamam, şöyle uslu bir ineğim olsaydı yere düşmezdim, diye sızlanmakta devam etmiş. Hep de sabahları sütünü sağıp içerdim.

Açıkgöz köylü Hans'ın aptallığını derhal anlamış ve:

— İstersen ineğim senin olsun, ben de şu azgın atı çift-

TARİH Yaprakları

HAYDARPAŞA GARI

Türkiyede ilk büyük ve modern gar 4 Kasım 1909 tarihinde tamamlanıp işletmeye açılan Haydarpaşa Garıdır. Uzun seneler Demiryollarımızın merkezini teşkil eden bu gar, daha sonra yeni tesislerle genişletilmiştir.

İZMİT KÂĞIT FABRİKASININ AÇILIŞI

Memleketimizdeki kâğıt ihtiyacının mühim bir kısmını sağlıyan İzmit Kâğıt Fabrikası 1936 yılının Kasım ayının 6. günü işletmeye açıldı ve ilk kâğıtlarını piyasaya verdi.

TÜRKİYEDE MADEN KÖMÜRÜ

1829 yılının Kasım ayının 8. günü Uzun Mehmet adında, bahriye erliği yapmış olan bir köylü yağmurlu bir günde toprak üstüne çıkmış olan maden kömürü parçalarına rastladı. Türkiyede ilk defa maden kömürünü o buldu. Onun adına küçük bir anıt dikilmiştir.

ATATÜRK'ÜN ÖLÜMÜ

10 Kasım 1938'de ilk Cumhurbaşkanımız ve sevgili Atatürkümüz 58 yaşında olduğu halde İstanbul'da öldü. Allah rahmet eylesin.

liğimde kullanırım, diye ikna etmiş.

— Elbette razı olurum, diyerek Hans neş'e ile ineğin ipinden çekerek yolunadevam etmiş.

Bir hayli yol gittikten sonra susamış ve ineğin sütünü sağıp içmek için yere çömelmiş ve uğraşmaya başlamış. O uğraştıkça inek sinirlenmiş ve kafasına öyle bir tekme savurmuş ki Hans sırtüstü yere yuvarlanmış ve neye uğradığını bir türlü anlıyamamış Kafasını oğuştururken yanına bir köylü yaklaşmış. Hans adamın kucağındaki domuza gözü takılmış ve:

— Bunun kızartması ne güzel olur, değil mi? diye adama sormuş.

— İstersen değişeim, al domuzu ver ineği.

Hans bu teklifi adama tekrar ettirmeden sevinçle pembe domuzu kucağına almış ve bir kerecik olsun dönüp de ineğe bakmadan yoluna devam etmiş.

Bir müddet yürüdükten sonra dere kenarında bembeyaz bir kaz taşıyan bir oğlan çocuğu ile karşılaşmış. Hans'ın kucağındaki domuzu gören oğlan:

— Bunu nereden buldun? diye sormuş. Hans anlatınca çocuk:

— Sakın kucağında bu domuzla köye gireyim deme, az evvel kasabın böyle bir domuzu çalındı, karışmam, hemen elinden bunu alırlar, bekçiden de bir temiz sopa yersin, demiş.

Bunu duyan Hans:

— Ne olur, mademki sen aksi istikamete gidiyorsun, al şu domuzu, bana da kazı ver. diye yalvarmağa başlamış. Oğlanı zorla ikna ettikten sonra kazı kucağına alarak yoluna devam etmiş.

— Annem bunu güzelce kızartır, tüylerinden de yastık yapar, diye düşüne düşüne ilerlerken köyün ağzında bir dilenciye rastlamış. Köyün çocukları bileycinin etrafını sarmışlar, hayretle dönen tekerleğe, parlayan bıçaklara baktıklarını görünce Hans da aralarına sokulmuş. Bileyci neşeyle şu şarkıyı söylemekteymiş:

Bileyci, bileyci, her şey cici bici,
Pırıl pırıl bıçaklar, şu taş herşeyi paklar
Bileyci, bileyci, her şey cici bici,

Hans adamı hayran hayran seyre koyulmuş.

— Bu kadar neşeli olmanız için çok zengin olmanız lâzım, diye adama seslenmiş.

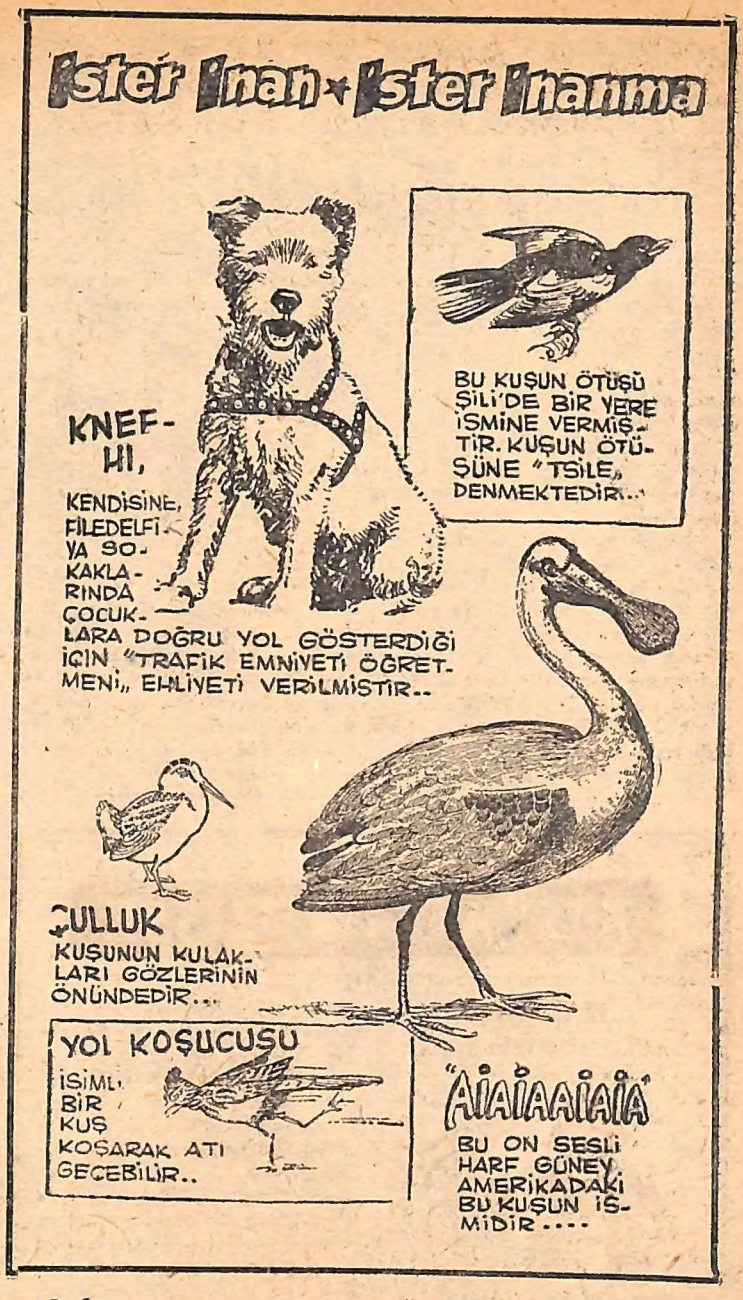

O da:

— Tabii oğlum, bende bu san'at varken ben hiç aç kalır mıyım? diye cevap verdikten sonra Hans'ın kucağındaki kazı görüp, «Bu kazı nereden aldın?» diye sormuş.

— Domuzla değiştim.
— Domuzu nerede buldun?
— İnekle değiştim.
— İneği sana kim verdi?
— Atla değiştim.
— Peki atı nerede buldun?
— Altınımla aldım.
— Ne altını?
— Basbayağı altın, kafam kadar. Yedi sene onlara hizmet ettim, onlar da altın verdiler.
— Hay Allahım! Bari o kucağındaki kazı bana ver de sana şu biley taşını vereyim, biraz kullanılmıştır ama daha çok seneler iş görür. Sen de benim gibi san'at sahibi olur, bol bol para kazanırsın.

Hans biley taşını cebine yerleştirdikten sonra neşeyle bir şarkı tutturarak evine doğru yaklaşırken susadığı için dereye eğilmiş ve tam diz çökerek uzandığı vakit biley taşı suyun dibine yuvarlanmış. Bunu gören Hans:

— Çok şükür bu yükten de kurtuldum, gene eskisi gibi hafifim, ben ne talihli çocuğum, diyerek evine doğru koşmaya başlamış.

Kapaktaki resmin hikâyesi

Olmuş Bir Vak'a

Bir Güvercin Uğruna...

Sinyor Mara, şafakla beraber telefona sarılıp merkez itfaiye amirliğini aradı. Hareketleri sinirli ve yorgun değil, endişeliydi. Belki de için için yanmakta olan bir binadan şüphelenmiş, yahut bir sarhoşun gece apartımana geldikten sonra yatağına düşürdüğü sigarası yüzünden büyük felâketlere sebep olabileceğini hissetmişti!

Sinyor Mara'nın oturduğu apartman oldukça büyüktü. Hatta denebilir ki, Roma'nın en büyük apartımanı burasıydı. Böyle bir yerde çıkacak yangın, etraftaki binalara çabucak sirayet edebilir, sol taraftaki kliseyi derhal tutuşturarak bütün bir şehri tehdit edebilirdi.

«Hay Allah ne diyeyim!» Bu sözü telefonuna hâlâ bir cevap alamayan Sinyor Mara söylüyordu. Şimdi endişenin yerini sinir almıştı. Koskoca bir Roma itfaiyesi telefona vaktinde cevap vermesin olacak şey değildi bu...

Birden kulaklarına garip bir ses doluverdi!

«Allah! Allah... Yanılmıyorsam bu ses bir itfaiye arabasının sesi!...» diye söylenerek ahizeyi yerine bırakıp pencereye doğru yürüdü.

Mahallenin bütün pencerelerinden kadınlı erkekli bir sürü baş sarkıyor ve herkes birbirine ayni suali soruyordu:

— «Neresi yanıyor?»

Görünürde duman falan yoktu. Ayrıca, feryat eden: «Tutuşuyoruz!» diye bağırarak sokağa fırlayan kimseye de rastlamıyordu meraklı gözler. Peki ama, itfaiye niye gelmişti? Koca kafalı bir İtalyan meraklıların yüreğine su serpmekte gecikmedi:

— «Bu gelen, itfaiyenin yalnız merdiveni!... Evet, evet bakın, Magirus merdiveni geldi!...«

Sinyor Mara da herkes gibi bunları görüyordu. Demek birisi kendisinden evvel davranıp, durumu itfaiye'ye haber vermişti. Artık tehlike kalmamıştı.

Koskoca Magirus merdiveni bir kaç saniye içinde itfaiye arabasının sırtından göklere doğru uzandı, uzandı ve nihayet, o bahsettiğimiz büyük apartmanın kolaylıkla erişilemiyecek bir noktasına dayanıverdi. Şimdi bütün gözler, merdiveni tırmanmakta olan itfaiye erine takılmıştı. Bu merdivenle şu fedakâr adam buraya eğlenmek için gelmemişti ya... Az sonra herşeyi öğreneceklerdi.

İtfaiye eri, merdivenin üst basamaklarına erişince sevinç dolu bir sesle aşağıya seslendi:

— «Burada! Onu buldum! Zavallının bir ayağı oluğa takılarak kırılmış!...»

Mahalle sakinleri şaşkın nazarlarla birbirlerine baktılar. Kimin ayağı kırılmıştı? Orada olan neydi?

Sinyor Mara kafasını pencereden çıkartarak:

— «Aman dikkatli olun!...» dedi. «Şayet korkacak olursa bütün emekleriniz boşa gider!...»

İtfaiye eri başını salladı:

— «Haklısınız... fakat ben bu gibi şeylere alışığım Sinyor... Şimdiye kadar hayatından ümit kesilmiş nice masum hayvancıkları alevler arasından çekip almışımdır!... Bu yüzden beni de Hayvanları Koruma Derneği'ne aza yazdılar...»

Bütün mahallenin ayağa kalkmasına, itfaiyenin gelip Magirus merdivenini apartmanın çatısına salmasına sebep, yaralı bir güvercinden başka birşey değildi.

Sinyor Mara'dan evvel davranan bir «Hayvanları Koruma Derneği» üyesi, biçâre güvercinin oracığa sıkışıp kaldığını görür görmez harekete geçmiş; evinde telefon olmadığı için ilk postahaneye kadar koşarak durumu itfaiye merkezine bildirmişti.

Güvercin sağ salim aşağıya indirilince, herkes derin bir nefes aldı. Hayır, bu nefes alış yangın olmamasından ileri gelen bir sevinç değil, doğrudan doğruya bir canlının hayatının kurtulmasından doğan neş'enin verdiği huzurdu.

İnsanlar hayvanlara bile böylesine yakın ilgi gösterdikleri halde, acaba niçin bazan kendi cinslerinden olanlara en büyük fenalığı yapmak isterler?

KISSADAN HİSSE

HALİME MEMNUNUM BEN

Vaktiyle bir köyde iki kardeş vardı. Bunlardan biri kendini okumaya verdi. Diğeri ise köyünde çiftlik işleriyle uğraşmaya başladı. Birinci kardeş, cilt cilt kitapları hatmederken, ikinci kardeş de tarla sürüyordu.

Gel zaman git zaman, kendini okumaya veren birinci kardeş meşhur bir adam oldu. Kendisine koskoca bir şehrin idaresini vermişlerdi. Geldiği mevkii hazmedemeyen bu okumuş adam, aştığı aştık, kestiği kestik olmuştu. Herkes ondan illallâh diyordu!

Günlerden birgün, iki kardeş karşılaştılar. Kendini herkesten üstün gören birinci kardeş, köyünde çiftlik işleriyle uğraşan öz kardeşini görmekten pek memnun olmuş gözükmüyordu. Biraz hoşbeşten sonra büyük bir adam olanı, öbür kardeşine «Sen» dedi, «niye adam olmadın bir türlü anlayamıyorum. Bak ben büyük bir adam oldum.

Onun bu sözleri üzerine çiftçi olanı acı acı gülerek şöyle cevap verir:

— «Doğrusunu istersen ben halimden memnunum. Hatta beni, senin gibi herkesi küçümseyen bir adam yapmadığı için Allahıma gece gündüz şükrediyorum.»

Başkalarını küçümseyen insanlar, daima küçük düşmeye mahkûmdurlar. İnsan okumakla, büyük mevkilere erişmekle, adam olmaz. Nice çiftçiler, işçiler vardır ki, üniversiteyi bile bitirmiş bazı insanlardan katbekat üstündür, anlayışlıdır.

Yıldırım KAPTAN

"CASUS KAÇIYOR,,

SUN'İ PEYKTEN FIRLAYAN BİR EKİP YILDIRIM KAPTAN'IN YARDIMINA KOŞUYORLARDI...

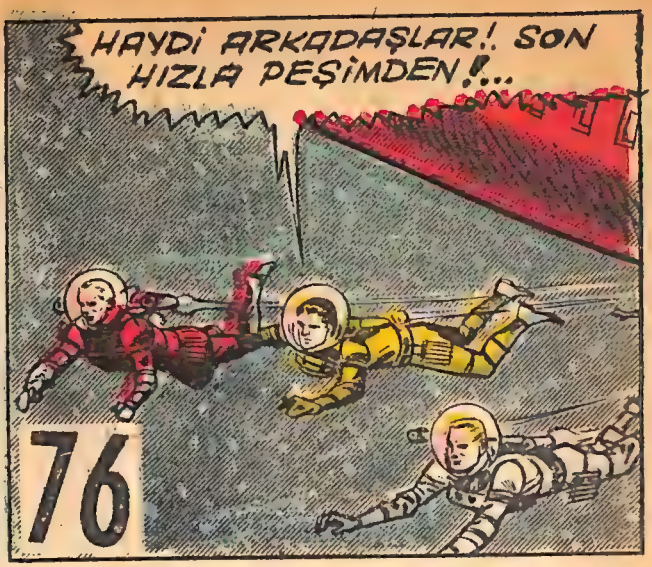

BİRDEN ONUN HAVA BORUSUNU YAKALIYARAK KOPARDI...

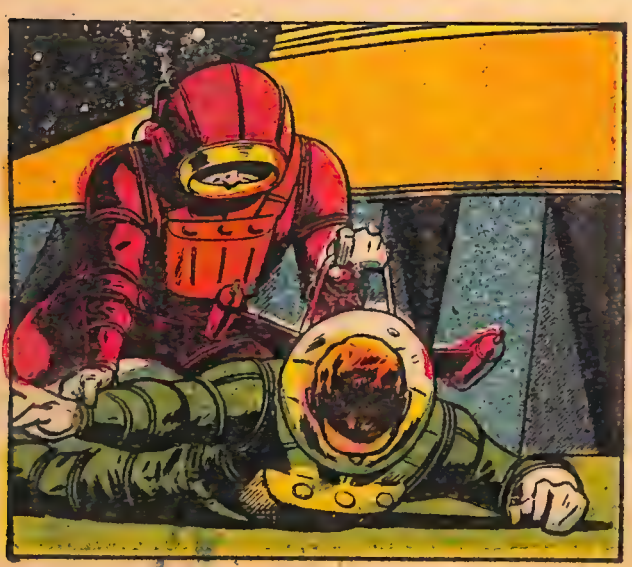

BİRAZ DAHA DURURSAM BOMBAYLA BİRLİKTE BEN DE MAHVOLURUM!
GELDİK ARKADAŞLAR!
İŞTE, YILDIRIM ORADA!
ALO.. ALO.. YILDIRIM KAPTAN?I BULDUK!
DERHAL BOMBAYI DA BULARAK ONU ZARARSIZ BİR HALE GETİRİN!
YILDIRIM KENDİNE GELİYOR..
BOMBA... BOMBA NE OLDU?!

ÇOK GEÇ! BOMBA PATLIYACAK!

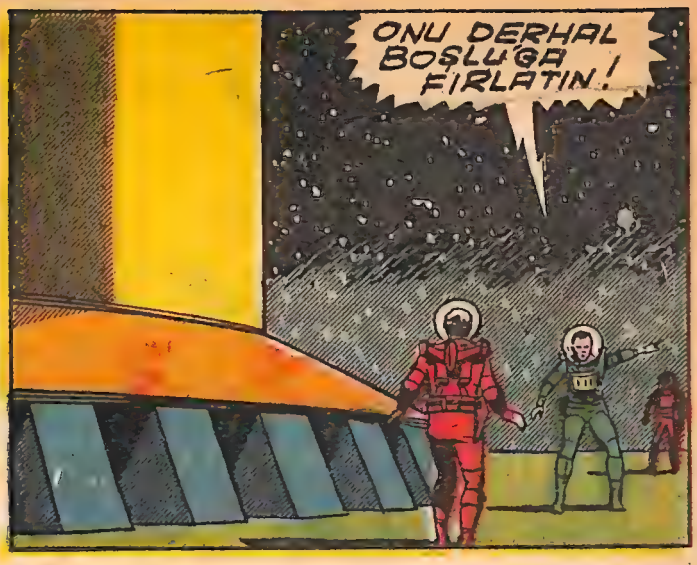
ONU DERHAL BOŞLUĞA FIRLATIN!

BOMBAYI BULAMIYORUZ YILDIRIM KAPTAN!!

NE YAPACAĞIZ YILDIRIM? MAHVOLDUK!
HEPİNİZ O GÖZLERİ TEKER TEKER ARAYIN.. ÇABUK!

ÇABUK OLUN! ÇABUK OLUN!

O ESNADA DROSET GİZLİCE BİR HAVA GEMİSİNE ATLADI..

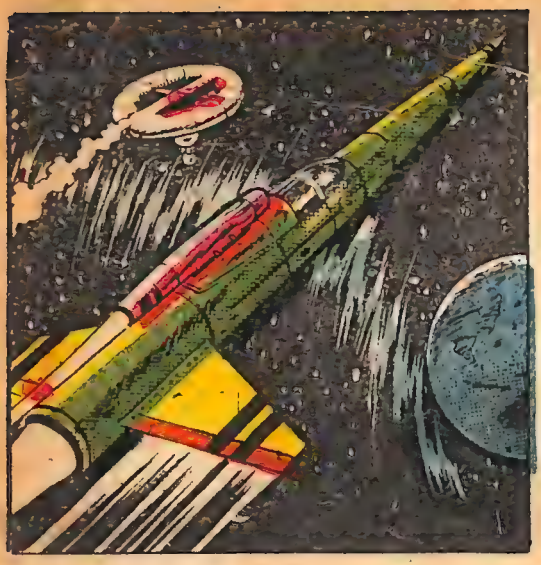

ALO..ALO.. BOMBAYI BULDUNUZ MU ?!....

CEVAP ALAMIYORUM GENERALİM!
BABA, NİÇİN CEVAP VERMİYORLAR ACABA?

GENERALİM! ŞİMDİ GÖRDÜK, CASUS DROSET BİR HAVA GEMİSİNE BİNİP KAÇTI!

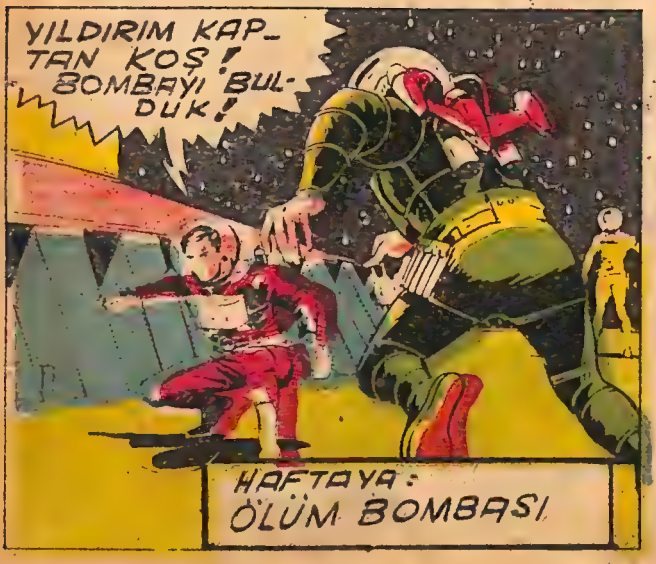
YILDIRIM KAPTAN KOŞ! BOMBAYI BULDUK!
HAFTAYA: ÖLÜM BOMBASI

9

FEDAKÂR KAPLAN

DENİZ KULÜBÜNDEKİ MÜNAKAŞADAN SONRA BİL VE BABASI ÇİFTLİĞE YOLA ÇIKARLAR---

BAZAN BUNLARDAN NEFRET EDİYORUM. BANA GÖSTERDİKLERİ HÜRMETİ TORO'YA GÖSTERECEKLERİ GÜNE KADAR BİR DAHA ARALARINA KARIŞMAYACAĞIM!

ÇİFTLİĞE GİRDİKLERİ SIRADA KARANLIK BASMIŞTIR.. ÇALIŞMA ODASINDA IŞIK YANMAKTADIR...

KARDEŞİM, DAHA ÇALIŞIYOR MUSUN?

HESAP DEFTERLERİNİ TAMAMLAMAK İSTEMİŞTİM DE..

¡CABEDERSE BİR BAKIŞTA HER ŞEYİN HESABINI GÖREBİLİRSİN..

GİDİYOR. MUŞSUN GİBİ KONUŞUYORSUN.

NE VAR TORO? SENDE SAKLI BİRŞEY VAR..

YANILIYORSUN.. ASIL SENDE BİRŞEY VAR BİRŞEYE KIZMIŞ GİBİSİN---

DENİZ KULÜBÜNDE İKEN YİNE MÜNAKAŞA ETTİM.

BİLİYORUM.. SEBEBİNİ BİLİYORUM.

O GECE BİR GÖLGE SESSİZCE İLERLER..

YÜRÜ DİANA.. GİDELİM.

ORMANIN TAM ORTASINDAKİ BİR KÖY KULÜBESİNDE ADANIN BÜTÜN YERLİ KABİLE ŞEFLERİ TOPLANMIŞTIR..

İŞTE TORO!

DAVETİMİZE GELECEĞİNİ BİLİYORDUM!

HOŞ GELDİN TORO..

TORO BİZİM LİDERİMİZ OLACAKSIN.. GENÇ VE KUVVETLİSİN, AKILLISIN.. BİZE DOĞRU YOL GÖSTERECEKSİN..

TORO! BU YOL SAVAŞTAN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.. ONLARI YOK ETMELİYİZ!.

KAN DÖKÜLMESİNİ İSTEYEN YOKONAM! YOKONAM'IN BU HAVKIRIŞI KARŞISINDA HERKES.. TORO'NUN VERECEĞİ CEVABI BEKLER.

BENİ BAŞINIZA GETİRDİNİZ.. İTAAT EDECEKSİNİZ! SEN DE YOKONAM!

NE DEMEK İSTİYORSUN?

KAN DÖKÜLMEYECEK.. ONLARLA MÜZAKERE EDECEK VE BİZİM DE HAKKIMIZI TANITACAĞIZ!.

KORKTUĞUN İÇİN BÖYLE KONUŞUYORSUN.. KORKAK DEĞİLSEN ÇIK KARŞIMA!

ŞİMDİ ZAMANI DEĞİL!

TORO HAKLI!

DEF OL!

HEMEN YOKONAM'IN ÜZERİNE ATILIP ONU DIŞARI ATARLAR...

TORO HAİNDİR! BEYAZLARIN UŞAĞIDIR!

DEF OL!

BU ŞEKİLDE KONULAN MALEZYALI KULÜBENİN ETRAFINDA DOLAŞARAK İNTİKAM ALMAYI DÜŞÜNÜR..

YOKONAM BIÇAĞINI PENCEREDEN ATACAĞI SIRADA İRİ BİR PANTERLE KARŞILAŞIR.....

AAAH!

MALEZYALI KORKU İLE ORMANA DALAR....

İNTİKAM ALACAĞIM! GÖRECEKSİNİZ!!

ERTESİ SABAH CON'UN ÇİFTLİĞİNDE

11

BİZE BİR MEKTUP BIRAKMIŞ..

GÜNAYDIN BABA... TORO'YU GÖRDÜN MÜ?

DEMEK BUNUN İÇİN TORO SON GÜNLERDE ÜZGÜNDÜ...

Millettaşlarım beni çağırıyorlar. Benim yerim şu anda onların yanıdır. Kalbim sizinledir. Tekrar yanınıza dönmeyi dört gözle bekliyorum

Toro

FAKAT ERTESİ GÜN...

BABA, BAK DİANA..

TORO'NUN SELÂMLARINI GETİRDİ DEMEKTİR..

UZAKTAN KENDİLERİNE KOŞAN DİANA'YI GÖRÜRLER...

ZEKİ HAYVAN ÇOK SEVDİĞİ İKİ EFENDİSİNİ GÖRMEK İÇİN ORMAN İLE ÇİFTLİK ARASINDA GİDİP GELİR

KARA PANTER O GÜN SİNİRLİ İDİ...

ANLAŞILAN TORO'YA GİTMEK İSTİYORSUN.. PEKİ DİANA

G30-1

BABAMLA BİL İYİDİR DEĞİL Mİ? YOKSA GELMEZDİN BİLİYORUM..
Ooo
BİR GÜN BEKLENİLMEDİK BİR ANDA ORMANDA PATLAYAN SİLÂH SESİ BÜTÜN ORMANDA DUYULUR..
DAN DAN
AAAH!
BİR SİLÂH SESİ! SAKIN BİR AVCI DİANA'YI ÖLDÜRMESİN!
BABA CON!.. ONU VUR-DULAR!
CON, TORO'YU GÖRÜNCE HAYRET İÇİNDE KALIR..
SEN!.. BUNU NASIL YAPTIN?
TURO İSE KAÇAN KATİLİ GÖRMÜŞTÜR..
AH! ALÇAK!
TORO! BİLSE İDİM GİZLENİP ONU DA VURURDUM!
TORO, BABASINI ÖLDÜ ZANNEDEREK KATİLİN PEŞİNE DÜŞER.
ELİMDEN KAÇAMIYACAKSIN YOKONAM!

TESADÜF

hikâye

ROMENCEDEN ÇEVİREN:
ENVER ESENKOVA

Biricik, şekerim, bir tek. Sağolsun.

Tanrı bağışlasın! Fakat başından büyük bir kaza geçti. Şerefsizim, benim başıma gelenden Tanrı düşmanımı korusun!

Takriben, bundan bir yıl önce karım çocukla beraber bir ay için şuraya, kaplıcalara gittik' Bir kaç banyoya ihtiyacım vardı, hani hava değiştimi sol bacağım biraz ağırır. Orada herşey iyi, güzel. Fakat şehre döndüğümüzde, şehir de çiçek: çocuklar ardısıra hastalanıyordu. Karıma dedim ki...

S e n çocukla ağabeyime, köye gitsen acaba? Ben şehre giderim; işlerime bakar, cumartesi gelir sizi görür, pazartesi sabahı dönerim.

Karım gitti ben de şehre geldim. Günlerden Pazartesiydi; teslim edilecek on vagon odunum vardı. Çarşamba istasyona gittim. İstasyona girer girmez, köyde ağabeyimin bahçesinin arkasından maden gelen kömür vagonetlerinin geçtiğini hatırladım. Bir tek oğlu ola her adam gibi: «Aman, oralara gitmese!» dedim. Kâtibi istasyonda bıraktım ve çocuğu gözünden ayırmasın diye karıma mektup yazmak için eve döndüm. Evde karımdan bir mektup: ağabeyim sevinmişmiş, çocuk ve kendisi iyilermiş. Öğleden sonra... Tanrı bütün düşmanlarımı esirgesin, şerefim için söylüyorum... çocuğu bir bezde sarılı, kucakta cansız bir halde getirdiler... Olmuştu olacak! Kaza anına kadar, bahçede anasının gözünün önünde oynamış... bir an dikkatsizlik... bir vagonet uğultusu işitilmiş sonra acı bir feryad... ve çocuğu kanlar içinde rayların arasında bulmuşlar. Ne çektim dersin! Ben böyle mi ağarmıştım?. sağ kolunu dirsekten kesmiş, sağ kolunu dirsekten kesmiş, meleğim benim — daha ağlamak için gözyaşını nereden bulduğuma şaşıyorum — çünkü bayıltmadılar bile, doktor korkuyordu... beş yaşında küçücük bir çocuğu nasıl bayıltırsın? Doktor kolunu keserken artık bağırmıyor, acıyın diyen o güzel gözlerinden akan yaşla yavaş yavaş inliyordu... Sağ kolu ta dirsekten! Yani çolak, benim oğlum bütün hayatı boyunca çolak...Ve yazmağa da başlamıştı, kalemini ve yazı tahtasını şimdi de saklıyorum.. Bir ay gözlerimi kapadım mı dersin? Başımı yastığa koyar koymaz deli gibi kalkıyordum. Çolak! Çocuklar onunla okulda nasıl eğleneceklerdi... ve sonra büyüdüğü zaman, bütün hayatınca sakat.

Hatırlıyor musun, bundan üç yıl önce beni tiyatroya götürmüştün de, hani konuşuyordu şu? Hayvanlarla insan arasında başlıca ayrılık, bütün ayaklarını hayvanın gezmek için kullanıyor, insan ise ikisini yalnız gezmeye, ikisini de dünyayı keşfetmeye ödevlendirmişti diyor ve ana babaları çocuklarına elleriyle bir şey yapmayı öğretmelerini teşvik ediyordu. Bu söz benim kafama girmişti, şerefim için söylüyorum. Beni de ona bir şey öğrenmesini veya resim... yapmasını veyahutta ağaç oymasını öğreteceğim diyordum. Bir şey yapamamanın ne büyük kusur olduğunu kendimde görüyordum. Bana şu çardağı yapan marangozlara bakıyordum; doğruyor, şarkı söylüyorlardı. İnsanın kendi eliyle güzel bir şey yapması ne büyük saadettir... annesiyle de konuşuyordum, altı yaşını doldurur doldurmaz ona da piyano göstersin diyordum. Halbuki bak!... İşte onun için şerefim için söylüyorum, bazan...

O zamandanberi her türlü saadet gitti... minicik eliyle onu işte oraya o salkımın yanına gömdük... Karım artık o neşeli kadın değil, bir yere çıkmak istemiyor artık, kimseyle görüşmüyor, piyanoya elini sürmüyor... Onu ağlamış, kaç kere yakalamıyorum? Kaç kere söyliyeceğim her sözde uzaktan onun dikkatsizliğine bir sitem var sanmasın diye durmam, sözü değiştirmem gerekiyor. Söylersem, sitem sanıyor ve biliyorum ki ben gittikten sonra ağlıyor; dursam söylemesem, anlıyor ve yüreği yanıyor, eriyor... Sst! Bak geliyor, sanki görmemişsin gibi yap ve sözü değiştirelim... Hele bak! Yahu! Nasılsın bakalım! Hay Allah iyiliğini versin!... İyisin! İyisin! İnşallah!...

Bir an dikkatsizlik... Bir vagonet uğultusu... Sonra acı bir feryat.

KÖYE GELEN YABANCI

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— Mihriban hanım, verdiğim karar şu: Alt kattaki daireyi size oturmak için bırakıyorum. Hemen oraya inecek-siniz. Orta katı kiraya vereceğim. Bu kiracılar hep ayın başında daire kirasını size yiyecek parası olarak verecekler. Fakat hiç bir zaman daha fazlasını alamıyacaksınız. Üçüncü katın kirasını da binanın bakımı için kiraya vereceğim. Şunu da iyi biliniz ki eğer o zavallı ihtiyara söz vermemiş olsaydım bu binayı kafanıza çalar ve bir daha sizi görmemek için bu şehri terkederdim. Eğer herhangi bir sebeble benimle uğraşmak isterseniz sizi buradan tamamiyle çıkartacağım.

Selma hıçkırarak:

— Bize sadakanın lüzumu yok, dedi.

Annesi onu payladı:

— Sen karışma. Ben ne de olsa onun annesiyim. Belki hak olarak değil fakat nazım geçtiği için ondan bazı yardımlar istiyebilirim. Bugün, şu anda aç olduğumuzu ve yarın, öbürgün ve daha sonraları için yiyecek paramız olmadığını düşünün. Ona bu binayı terkeden insan benim babamdı. Ömer o adamın kızının ve torununun bu koskoca şehirde açlıktan inlediğini istemez ve karınlarını doyurmak için daha şerefsiz bir mevkie düşmelerine vicdanı razı olmaz.

Kadın her türlü iddiayı bırakmış, boynunu bükmüştü. Ömer:

— Sizi analıktan ve babalıktan reddedeceğim, dedi. Mahkemede bunu hemen kabul etmezseniz bütün sefahatlerinizi sayıp dökeceğim, hatta Sırmakeş Emine ile Ahmed'in çocuğunu nasıl çalıp kaçtığınıza kadar. Yarın buraya kiracı gelecek. Lütfen alt kata taşınınız. Düşününüz ki bu sizin ekmek paranızdır.

Ömer kalktı. Mihriban hanım arkasından kapıya kadar geldi ve titrek bir sesle:

— Ömer Bey, dedi. Eğer yanınızda para varsa bana birkaç lira verir misiniz. Emin olun yiyecek aldıracağım.

— Buyurun.

Ömer kadına bir elli liralık verdi. Mihriban Hanım kıpkırmızı kesildi. Dudakları titreyerek:

Mihriban, kıpkırmızı kesildi. Dudakları titriyerek: «Teşekkür ederim» diye cevap verdi.

— Teşekkür ederim yavrum, dedi.

— 15 —

Ömer ev arıyan arkadaşlarından ikisini ertesi gün apartımana getirdi. Cevdet Bey evde yoktu. Mihriban Hanım kızı ile birkaç parça eşyayı alt kata taşıdı. Her iki daire de kilitlendi ve anahtarları kiracılara verildi. Ömer kiracılardan birine:

— Her ayın ilk günü bir aylık kirayı Hanımefendiye vereceksiniz, dedi.

Arkadaşları gidince, kapının önünde bekliyen kadına:

— Şimdi rica ederim, dedi. Sırmakeş Emine ile Ahmedin çocuğunu kendi nüfusunuza nasıl geçirdiğinizi bana söyleyiniz.

— Her şeyi biliyorsun. bunu anlıyamadın mı?

— Bunu da anlamak mümkün. Fakat şu anda kasabada değilim.

— Söyliyeyim Ömer Bey. Emine bizim evde doğurdu. Cevdet onun haberi olmadan bizim nufuslarımıza kayıt yaptırdı.

— Çok basit. Peki ya Emine çocuğu vermeseydi?

— Bir çaresini bulup kaçıracaktık.

— Bir erkek çocuğa sahip olmayı sadece Feyzi Efendiyi kandırmak için istediniz değil mi?

— Evet. Cevdet çalışmak istemiyordu. Ben de mahrumiyet çekiyordum. Bir an evvel konağa, rahata kavuşmak için bu hileyi düşündük.

— Bu izahatı verdiğiniz için teşekkür ederim Mihriban Hanım.

Ömer artık onlarla yüzyüze gelmek istemiyordu. Birkaç gün didişmeden sonra yine hastahane işlerine sarılmıştı.

Akşamları, nöbetçi doktorlardan başka herkes gidiyor, o, odasında yalnız kalıyordu. Kapısını kapatır, açık pencereden uzakları seyreder, göz-

lerinin önüne karanlık, sessiz köy geceleri gelirdi.

Bütün köyün üzerine bir karanlık kapanır, herşey bu ağırlığın altına çekilir, rüzgârın uğultusundan ,yağmurun sesinden başka birşey duyulmazdı. Ama sonra birden bire derinden ve uzaktan kalın, gevrek bir ses duyulur, bir inek buzağısına seslenirdi. Sabahın yakın olduğu saatlerde de horozlar kümesten kümese birbirlerine seslenir ve pat pat kanat çırptıktan sonra aralık aralık öterlerdi.

Ömer'in gözlerinin önüne Burçak köyün yol kenarındaki Ahmed'in, babasının evi geliyordu. Ah, keşke doktor olmasaydı, keşke o da bir köy çocuğu olarak yetişseydi de onlarla beraber yaşasaydı.

Genç doktor, çok derin düşünceler arasında günlerce dalgın gezmişti. O kış yazdığı bir iki mektup yolların kapalı olmasından yerine ulaşamamış derin bir merak ve üzüntü içinde kalmıştı. İstanbul'dan ayrılmak için ihtisasını tamamlamak istiyordu.

Niyet ettiği halde hastahaneden izin alıp o yaz gidemedi. Bir kış daha geldi. Yazdığı mektupların birine kısa bir cevap almıştı. Ahmedin askerlikte öğrendiği yazı pek okunaksızdı. Adamcağız daha sonra hiç meşgul olmadığı için öğrendiğinin çoğunu unutmuştu. Bu mektupta Emine'den hiç bahsetmiyor, tarlanın iyi mahsul verdiğini, sarıkızın iki buzağı yaptığını anlatıyor, bol bol selâm ediyordu.

İşte bu, İstanbuldaki son kışın ortalarında bir geceydi. Karlı ve fırtınalı bir gece. Ömere telefonla haber verdiler. Geceyarısı Polis Müdüriyetine gitti. Sivil bir memur kendisine:

— Sizi üzecek bir haber vermek zorundayım, dedi. Anneniz ve babanız intihar etmişler.

Ömer şaşırmıştı. İlk aklına gelen şey Emine ile Ahmetti. Memurun yüzüne şaşkınlıkla bakıyordu.

— Size telgraf mı geldi? diye sordu.

Memur:

— Hayır, dedi. Dün gece yılbaşı idi. Anneniz ve babanız geceyarısı apartmana dönmüşler. Havagazı ile intihar etmişler. Ancak alt kattan yukarıya sızan koku yüzünden orta kattaki kiracılar şüphelenip semtin karakoluna müracaat etmişler. Kapı açılmış, her ikisi de yatak odalarında zehirlenmiş olarak bulunmuş.

Ömer üzüntü ile:

— Selma, dedi. O kız da mı ölmüş?

Yirmi altı yıl ana ve baba bildiği bu iki insanın ölümü onu pek fazla müteessir etmemişti. Hiç bir iyi hâtıra bırakmadığı halde Mihriban Hanıma biraz acıyordu. Son zamanlarda kendisine karşı çok iyi davranmıştı. Hem de tehlikeli bir sinir bozukluğuna uğramıştı.

Memur:

— Herşeyi tahkikatı yapan arkadaşlardan öğrenebilirsiniz, dedi. Hemen gitmeniz lâzım.

(Devamı gelecek sayıda)

— Baba, geçen hafta eve getirdiğimiz kaşığın eşi.

Nuri Sami KORAL

MÜZİK TERBİYESİ NEZAMAN BAŞLAR?...

Müzik terbiyesi, genel olarak, bütün dünyada erken başlar. Bu, çocuğun göstereceği istidada göre ufak bir değişiklik gösterebilir. Bazı çocuklar için dört, beş yaşları uygun olduğu halde, bazıları için on, oniki yaşları geç sayılmaz.

Müzik terbiyesi için en uygun çağ, ilkokulun ikinci sınıf yaşıdır. Çocuğun görüş ve anlayış vaziyeti bu yaşta en müsaittir.

P U C C İ N İ

1858 de doğan bu ünlü sanatkâr ondokuzuncu yüzyıl İtalyan dâhiyâ operalarının repertuarlarında yer almaktadır. Ünlü bestecinin Toska, Lâbohem, Buterfley operaları meşhur ve sevilen eserleridir. Bu eserler bizim Ankara'daki operamızda da defalarca oynamıştır. Ciacomo Puccini'nin eserleri bugünkü İtalyan musikisinin en tatlı örneklerini belirtir.

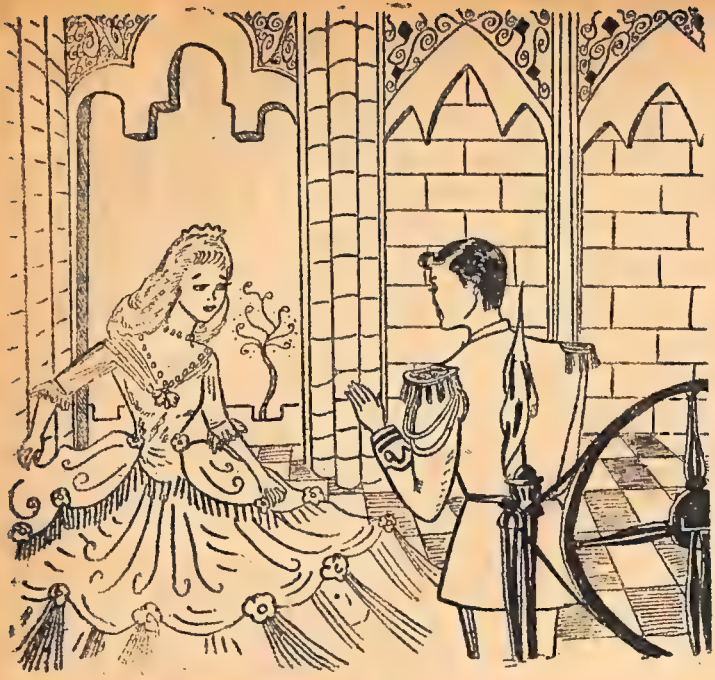

SPOR TARİHİ

HAZIRLAYAN : TEVFİK ÜNSİ

KOCA YUSUF'UN SIRTINI SIVAZLADIĞI TOY PEHLİVAN

Bundan tam 75 sene evvel, 15 Kasım 1884 de, güneşli bir sonbahar gününde, Gelibolu panayır çayırında, Dünyanın gelmiş geçmiş en yaman güreşçilerinden ikisi ilk defa karşı karşıya gelmişti.

Başa güreşlere sıra gelince, heybetli gövdesi, mert edası ve vakur yürüyüşü ile Dünyaya yıllardır dehşet salan eşsiz pehlivan Koca Yusuf çıkmış ve karşısına çıkmak cesaretini gösterecek babayiğiti beklemeğe başlamıştı. Az sonra ortaya, iri yapılı, geniş göğsü ve gözleri iman dolu yağız, yirmi yaşlarında bir delikanlı yürüdü ve Koca Yusufa temenna edip güreşe hazır olduğunu anlattı. Herkes hayretler içinde kalmıştı; güreş başladıktan az sonra da bu hayret büsbütün arttı, çünkü bu toy delikanlı Koca Yusufu bocalatıyor, terletiyordu, fakat ne de olsa Koca Yusuf da acı kuvveti ve ustalığı ile genci hırpalıyordu. Bir müddet böyle güreştikten sonra Koca Yusuf ayrıldı ve orda bulunanlara şöyle bağırdı:

— A be alın bu delikanlıyı karşımdan, bana ezdirmeyin. Hem bu çocuğa iyi bakın, çok yaman bir pehlivan olacak... ve genç pehlivanın sırtını sıvazladı.

Kısa bir zaman sonra Koca Yusufun haklı olduğu anlaşıldı, çünkü o günkü yağız delikanlı cihana ün salan Kurt Dereli Mehmet Pehlivan olmuştu.

Kurt Derelidep Atatürk bir gün zaferlerini nasıl kazandığını sormuştu. Kurt Dereli şöyle cevap verdi:

— Ben her güreşimde arkamda Türk milletinin bulunduğunu düşünerek güreşirim, ondan bütün gücümle çalışır ve kazanırım.

Atatürk, Kurt Derelinin bu sözlerini, daima bütün sporcuların, her yabancı temasda, hatırlamalarını, örnek almalarını emretmişti.

12 AVCI

BİR ZAMANLAR çok sevdiği bir kralın kızıyla nişanlanmış bir prens vardı.

Bir gün iki nişanlı neşe içerisinde eğlenirlerken, saraydan gelen bir haberci, Prense babasının çok hasta olduğuu, ölürken kendisini başı ucunda görmek istediğini söyledi. Genç Prens, sevgili nişanlısına döndü: «Şimdi gitmeliyim» dedi. «Sana bu yüzüğü veriyorum. Kral olduğum zaman dönüp gelecek, seni alacağım.»

Sonra atına atlayıp evine döndü. Zavallı babacığı ölüm döşeğinde yatıyordu. Babası: «Sevgili oğlum,» dedi. «Seni dünya gözü ile bir kere daha görmek istedim. Bana, senin için seçmiş olduğum kızla evleneceğine dair söz ver.» Bunu söyleyen Kral bir prenses ismi söyledi ve dünyaya gözlerini kapadı.

Prens çok müteessirdi. Hiç düşünmeden Babasına onun arzusunu yerine getireceğine söz verdi. Kral müsterih öldü.

Prens, Kral ilân olunmuş, yas tutma müddeti sona ermişti? Artık babasına verdiği sözü yerine getirmeliydi. Bunun için Prensese evlenme teklifinde bulundu ve bu teklif memnuniyetle kabul olundu. Bunu işiten diğer kız o kadar üzüldü ki hastalanıp yataklara düştü. Babası yavrusuna sordu, «Sevgili kızım neden bu kadar üzüntülüsün?»

Güzel Prenses bir an düşündü, sonra, «Babacığım,» dedi, «Eğer mümkünse bana, tıpkı benim benzerim olan on iki tane nedime hediye etmenizi istiyorum.»

Kral, «Arzun en kısa zamanda yerine getirilecektir yavrum,» diye cevap verdi.

Derhal kızına sanki onun ikizleri imiş gibi benzeyen on bir tane kızın bulunması için dört bir yana emirler yolladı. Diğer taraftan Prenses de oniki tane avcı elbisesi hazırlatmıştı. Onbir tanesini kızlar, onikincisini de kendisi giyecekti. Bulunan kızlar ve Prenses avcı kıyafetlerine büründüler ve yola çıktılar. Prensesin o kadar çok sevdiği Prens'in memleketine gidiyorlardı. Prensin

memleketine gelince Prenses ona «Avcıya ihtiyacı olup olmadığını,» sordu, «isterse onun emrine girebileceklerini,» söyledi. Prens, bir zamanlar sevmiş olduğu güzel Prensesi tanıyamamıştı. Hepsi o kadar yakışıklı ve o kadar mahir avcı idiykiler Prens onları emri altına almakta tereddüt etmedi.

Kralın herşeyi bulan ve gören bir aslanı vardı. Bu aslan Krala, «Siz, Benim oniki tane gayet mahir avcım var zannediyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

Kral, «Evet,» diye cevap verdi.

— «Yanılıyorsun,» dedi arslan, «Onlar avcı değil, on iki tane genç kız.»

Kral Aslanın bu sözüne inanmadı. «Söylediklerinin doğru olmasına imkân yok. İsbat edebilir misin?» diye sordu.

Aslan, «Bundan kolay ne var,» diye cevap verdi, «yarın kapınızın önüne bir avuç bezelye serperiz. Bakın o zaman hakikat nasıl meydana çıkacak. Erkeklerin adımları kuvvetli ve sağlamdır. Yürürken sağa sola gitmezler. Halbuki kadınlar öyle midir ya... Onların minicik ayakları ufacık bir mania karşısında bükülür, kayar...»

Kral aslanın verdiği bu nasihata pek memnun olmuştu. Hemen kapısının önüne bezelyelerin konmasını emretti.

Kralın adamları arasında, avcılara hayran olan, onları seven birisi vardı. Gitti, avcılara imtihana tabi tutulacaklarını haber verdi, «Aslan, sizin erkek değil, kız olduğunuzu isbata çalışacak,» dedi.

Prenses ona teşekkür etti. Kızlarına dönerek onlara bezelyelerin üzerine gayet dikkatli basmalarını, sağa sola kaymamalarını sıkı sıkı tenbih etti.

Ertesi sabah, Kral onları huzura çağırdığı zaman, bezelyelerin üzerine o şekilde bastılar ki bir tanesi bile etrafa saçılmadı.

Aslan bu imtihandan memnun kalmamıştı. «Onlara birisi haber verdi,» diye Krala şikâyet etti. Bu sefer odaya oniki tane çıkrık getirilmesini, kızların bu çıkrıkları çok seveceklerini iddia etti.

Bu plân da Kralın hoşuna gitti. Fakat Kralın hizmetkârı gene olacakları kızlara haber verdi. Aslan bu plânında da muvaffak olamadı. O zaman Kral, Aslana kızdı, «Sen bana yalan söylüyorsun,» dedi. «Bunlar kız değil, basbayağı erkek Çıkrıkların yüzüne bile bakmadılar.»

— «İyi ama onlar denemeneceklerini biliyorlardı. Onun için kendilerine hakim oldular» diye aslan muvaffakiyetsizliğini mazur göstermeğe çalıştı. Fakat Kral artık onun sözlerine hiç aldırış etmiyordu.

Kral av partilerinde bu on iki avcıyı daima yanında bulunduruyordu. Günler geçtikçe onları daha çok beğeniyor ve seviyordu. İşte bir gün gene avdalarken, Gelin hanımın gelmekte olduğu haberini aldılar.

Prenses bunu işitince o kadar fena oldu ki atından düştü bayıldı. Kral, sevgili avcısına bir şey oldu sanarak onun yardımına koştu, ferahlasın diye eldivenini çıkarınca, bir zamanlar kendisine ait olan yüzükle karşılaştı. Erkek sandığı avcısının yüzüne dikkatle baktı ve onu tanıdı. O kadar sevinmişti ki eğildi kızı öptü. Kendisine gelen Prenses, «Sen benimsin, Ben seninim, düyada hiç bir şey bizi ayıraz,» dedi.

Bunun üzerine Kral öbür Prensese haber gönderip vatanına dönmesini, kendisinin bir karısı olduğunu tekrar evlenemeyeceğini söyledi. Düğünleri kırk gün kırk gece sürdü. Aslan tekrar Kralın sevgisini kazandı. Kral onun hakikati söylediğini anlamıştı.

EZOP'tan Hikayeler

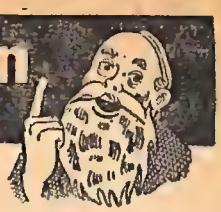

Çeviren : Özay SUNAR

Katırlar ve hırsızlar

İki katır tenha bir yol boyunca gidiyorlardı. Bir tanesi buğday, öbürü de altın yüklüydü. Altın taşıyanı öyle mağrurdu ki yükü çok ağır olmasına rağmen ufacık bir parçasının bile sırtından alınmasına müsaade etmezdi. Boynunun etrafındaki çıngıraklarını çınlatarak azametli adımlarla ilerliyordu.

Bir zaman sonra önlerine bir çok hırsız çıktı. Buğday taşıyan katırın yoluna devam etmesine müsaade ettiler. Ama öbür katırdaki altınları aldılar. Katır yükünü vermemek için hırsızları tekmeledi. Bunun üzerine hırsızlar da onu kalbinden hançerliyerek öldürdüler.

Zavallı katır ölürken, öbür katıra, «Dostum, şimdi her zaman büyük işler yapmanın iyi olmayacağını anladım. Eğer senin gibi bende bir değirmencinin katırı olsaydım, bu duruma düşmeyecektim.

UFAK BİR KÜLÇE ALTINIM VAR DİYE KENDİNİZİ BÜYÜK GÖRMEYİN.

İki yengeç

Bir anne yengeç, kızına «Şekerim,» diye seslendi. «Neden öyle bir yana kakıla kakıla yürüyorsun? Neden diğerleri gibi dimdik yürümüyorsun?»

Genç Yengeç, «Neden anne» diye cevap verdi, «Ben de sizin veya diğerlerinin gibi yürüdüğüme eminim. Siz önden gidin de nasıl yürüneceğini gösterin. Sizi memnuniyetle takib edeceğim.»

ORNEKLER, KAİDELERDEN DAHA İYİDİR.

EĞLENCE BİLMECE

DOKUZ HASTAM ÖLDÜ

— Söyleyin doktor. İyileşmem kabil mi?

— Yüzde yüz! İstatistiklere göre bu hastalığa yakalanan on kişinin dokuzu ölürmüş. Şimdiye kadar bu hastalıktan dokuzu öldü. Siz onuncusunuz.

USLULUK

Büyük anne:

— Sevinç, eğer uslu durursan sana tam 25 kuruş vereceğim.

— Aaa!... Büyük anneciğim ben elli kuruştan aşağı uslu durmam.

USTA DİLENCİ

Dilenci bir evin kapısını çaldı. Kapıyı açan kadına:

— Bir cekete şu düğmeleri diker misiniz? diye sordu.

Kadın — Tabii! dedi. İçeriye gir de dikeyim.

Dilenci içeriye girdi ve düğmeleri verdi. Kadın sordu:

— Ceket nerede?

— Yalnız bu düğmeleri buldum. Bunları bir cekete dikeceğinizi düşünmüştüm de!

AKILLI SEYİS

Yeni zenginlerden biri, beslediği hayvanlara bakmak üzere tuttuğu seyisi sözde imtihan etmeğe kalktı:

— Meselâ, bir Arap atını, bir İngiliz atından nasıl ayırırsın?

— Lisanlarına bakarak.

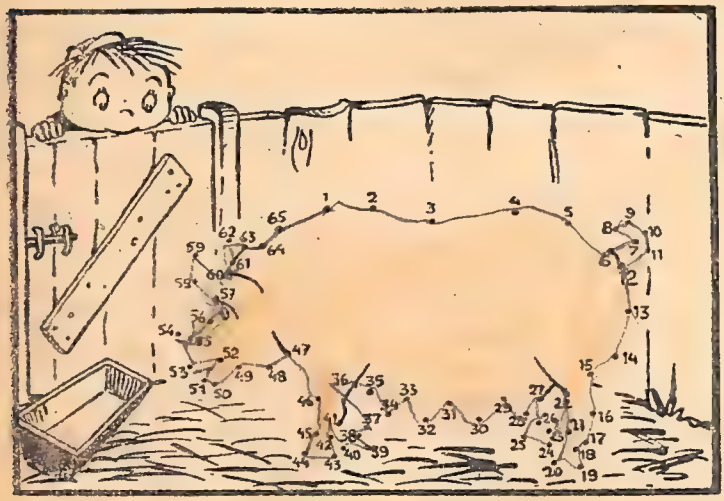

Ahmet içinde inek, keçi, koyun, ve diğer cins hayvanların yaşadığı büyük bir çiftlikte tatilini geçirdi. Burada neye baktığını anlamak istiyorsanız numara sırasına göre gördüğünüz sayıları kalemle birleştirin.

Şu Ahmet ne güzel bilmeceler yapıyor. Eline geçirdiği bir tebeşirle tahtayı sayılarla doldurmuş. Fakat çok muzip olduğu için bu sayıların arasına bir resim gizlemiş. Bu resmi 7 ve 8 sayılarını siyahla boyuyarak meydana çıkarabilirsiniz. İyi şanslar...

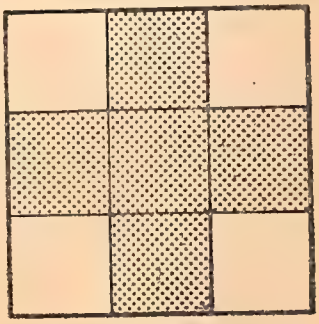

Buradaki + işaretini o şekilde kesin ki, elde edeceğiniz şekil bir kare olsun.

(Halli karşı sayfada)

Bu şekli keserek, elde edeceğiniz parçalar, yan yana koymakla bir daire meydana çıkaraiblir misiniz?

(Halli karşı sayfada)

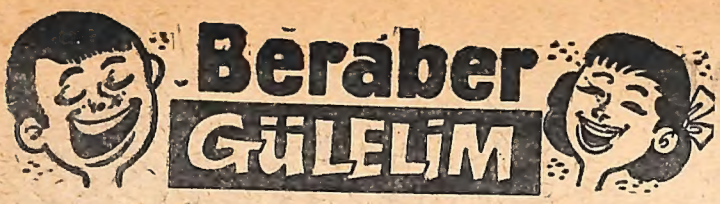

BORÇ VERİR MİSİNİZ?

Telefon çalar.

— Alo.

— Alo. Sen misin Ahmet?

— Evet benim.

— Ahmedin sesine benzemiyor.

— Canım Ahmet dedim ya!...

— Ahmet olduğuna emin misin?

— El - bet - te...

— O halde beni dinle, Ahmet. Ben Selim'im. Bana elli lira borç verir misin?

— Ahmet geldiği zaman onu aradığını söylerim.

KIZARTMA

Bir İngiliz, bir Çin lokantasında yemek yer. Kendisine okadar iyi hizmet edilmiştir ki memnun olmuştur. Garsonla alay ederek:

— Fakat, der, ümit ederim ki bu kızartmayı yapmak için bir köpek kesmediniz.

Çinli garson korku içinde cevap verir:

— Oh!... Asla efendim... Biz köpeği öldürmedik. Onu ölü bulduk.

OYUNDAN DÖNÜŞ

Ayzinle, Demet gezintiden dönmüşlerdi. Anneleri sordu:

— Çocuklarım, güzel eğlendiniz mi?

Büyük cevap verdi:

— Oh! Hem de çok güzel eğlendik.

— Peki, kardeşin ne oyun oynadı?

— Ben salıncakta akşama kadar sallandım, o da beni salladı.

Karşı sayfadaki şekil bulmacasının halli.

Karşı sayfadaki şekil bulmacasının halli.

HER GİDİŞTE

Aylâ sokakta çok sevdiği Fatma'ya rastlamıştı:

— Bu akşam ablanla bize gelsenize. Ama muhakkak.

— Neden öyle söylüyorsun.

— Her gelişinizde ablan bana bir hediye getirir de...

LOKANTADA

Garson elindeki tepsiyi yere düşürdü. Bardak, çanak, tabak, şişe, çatal, kaşık, birbirine karıştı. Lokantanın sahibi koşa koşa geldi. Kan beynine sıçramıştı.

— Bana bak garson? dedi. Sen aptal mısın? Yoksa aklın mı kıt?

Garson yerdeki kırık, dökük eşyaya baktı. Yavaş bir sesle:

— Ben de bilmiyorum, herhalde ikisinin ortasında olsam gerek! diye cevap verdi.

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI : 76 CİLT : 6
4 KASIM 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY
Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ
Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon : 22 37 14
Basıldığı yer :
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi
TÜRKİYE BASIMEVİ
Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır.
İlânın santimi sekiz liradır.

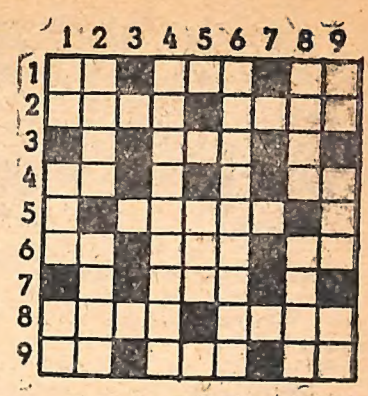

Soldan sağa doğru:

1 — Bir nota, tersinden okunursa sel gettikten sonra kalan, bir işaret sözü. 2 — Bir emir, mahsul. 3 — Tersinden okunursa deri. 4 — Sanat, bir hayvan yiyeceği. 5 — Kalleşçe iş yapan. 6 — Beyaz, tersinden okunursa pazar, saf. 7 — Bir erkek adı. 8 — Yüzün üst kısmı, tersinden okunursa hücum. 9 — Bir nota, tersinden okunursa bir göz rengi, insan barınağı.

Yukardan aşağı doğru:

1 — Eski Mısırlıların bir tanrısı, en büyük dede, isim. 2 — Uçucu bir ilâç, bir ağırlık ölçüsü. 4 — Güzel kokulu bir yemiş. 5 — Şimdiki zaman. 6 — Kitap dolabı. 8 — Yazıhane, memleket. 9 — Hamur yapılır, bin kilo, avcının aradığı.

YİNE LOKANTADA

— Külbastıyı getir garson!

— Bayım ancak bir yüzü kızardı.

— Kızaran yüzünü getir. Çok acıktım.

HAYAT BİLGİSİ DERSİNDE

Öğretmen, üç aylık sınavlarda Ahmede sordu:

— Üzerinizde ki elbiseler nelerden yapılır?

Ahmet hemen cevap verdi:

— Babalarımızın eskilerinden öğretmenim.

Kapaktaki resmin hikâyesi

Ölüme Giden Hostes...

Güzel Hostes Flora, elindeki kahve fincanın telvesine baktıktan sonra, yüzünü kırıştıran bir hareketle ayağa kalkıp hava alanı kantininden dışarı çıktı.

Küçüklüğünden beri fala meraklıydı. Bu şekilleri kendiliğinden birşeylere benzetip, özel mânalar çıkartırdı. Telvenin fazlaca biriktiği yer onun için bir sıkıntı, fincanın apaçık göründüğü kısım ise ferah ve aydınlıktı. Bu günkü falında düşmekte olan uçağa benzer garip bir şekil görmüş, âdeta heyecana kapılmıştı.

Hava raporunu gözden geçirdi. Bundan daha iyisi can sağlığıydı doğrusu. İşte normal uçuş havası diye buna denirdi.

Mikrofonda kendisine seslenildiğini duyunca toparlandı. Onu uçağa davet ediyorlardı. Alnının ateş gibi yanışını unutmağa çalışarak vazifesinin başına gitti. Pilot yüzüne gülümseyerek bakıp:

— «Hasta mısın Flora?» diye sordu.

Flora sadece başı ile «hayır» diyerek yolcularla meşgul olmağa koyuldu. İşte artık havalanmışlardı. Koca dev, gökleri dele dele büyük bir hızla yoluna devam ediyordu. Yolcuların hepsi sakindi. Altmış kişilik uçağın yegâne huzursuz insanı Flora idi. Birşeyler olacağına inanıyor ve bunu bekliyerek endişeleniyordu.

Uçuşun henüz kırküçüncü dakikasında idiler ki, Flora yolcuların halinde bir değişiklik hissetmeğe başladı. Kendisi de biraz güççe nefes alıyordu. Kuyruktaki bölmesine giderek aynaya baktı ve balmumu sarısındaki yüzü ile karşılaştı. Bacaklarında derman kalmamıştı. Yolculardan biri ayağa kalkmak isterken düşüp bayılmış, diğer biri eliyle birşeyler anlatmağa çalışırken kendinden geçmişti.

Nefes almak gittikçe güçleşiyordu.

Hostes Flora son bir gayretle Pilot'ların bulunduğu yere kadar gitti. Lâkin handiyse o da olduğu yerde kıvrılıp kalacaktı. Güçlükle:

— «Ne oluyor?» diye sordu. «Nefes alamıyorum...»

Sonra ikinci pilota baktı. Zavallı Alberin başı önüne düşmüştü. Ağzından salyalar akıyordu. Birinci pilot kuvvetli bir adamdı. Başını çevirmeden cevap verdi:

— «Bütün hava tertibatı bozuldu. Bu yetişmiyormuş gibi, motorun zehirli gazları da hep içeri doluyor! Düzlük bir yer bulur bulmaz, bütün tehlikeleri göze alarak uçağı indireceğim... Sakin ol...»

Sakin olmak mı? Buna imkân var mıydı hiç! Boğulmak üzere bulunan bir insan artık sakin olabilir miydi? Flora âni bir davranışla uçağın camına saldırdı. Demiri aşağı çekti ve pencere iniverdi birden. Bu çok tehlikeli bir hareketti. Yapılmaması gereken bir hareket... Gelgelelim Flora bunları düşünmüyor, temiz havayı ciğerlerine doldurmak istiyordu. Birinci Pilot:

— «Hay sersem hay!»

Diye bağırırken, o, başını pencereden dışarı çıkarmış; yüzünü kesen rüzgâra aldırmadan beline kadar sarkmıştı! İnsan deli olsa, ama zır deli olsa böyle bir hareket kalkışamazdı!

Rüzgâr güzel Hostes Flora'yı kendine bir anda çekivermişti! Biçare kızcağız neredeyse pencereden fırlıyacak ve biraz sonra da paramparça olmuş bir et ve kemik yığını hâline gelecekti! Ölüm muhakkaktı!... Şimdi yalnız bacakları kalmıştı içerde.

Birinci pilot bir ok gibi yerinden fırlayarak Flora'nın bacaklarına yapıştı. Onu bu hâlde tutmağa dahi imkân yoktu! Uçağın idaresi boş kaldığından, tehlike gittikçe büyüyordu.

Flora korkunç uğultulardan başka birşey duymuyordu. Falı hatırlıyor, doktorun kapısından dönüşü gözlerinin önüne geliyor ve kendisine lânet ediyordu! Akılsızlığı yüzünden gelmişti bütün bunlar başına..

Nihayet içeri dolan temiz hava ile kendine gelen ikinci pilot Alber, faciayı görünce sinirlerine hâkim olmağa çalışarak idareyi eline almıştı. Bu arada arkadaşı ayağı ile yolcu salonuna açılan kapıyı çekmiş, temiz havanın biraz olsun oraya dolmasını temin etmişti. Havasızlıktan ve zehirli gazlardan boğulmak üzere bulunan yolcular bu sayede mutlak bir ölümden kurtulmuşlardı. Havadaki ecel çekişmesi uçağın büyük bir gürültü ile, fakat kimsenin burnu bile kanamadan lâalettayin bir düzlüğe inmesi şeklinde son bulmuştu...

Lâkin, bu olaydan sonra, çok kaabiliyetli bir hostes olan Flora'yı bir daha uçağa binerken hiç kimse göremedi... O, artık kendisine karada bir meslek seçmişti çünkü...

8. özel Sayımız
BAYTEKİN
MİNGE KARŞI
CUMA GÜNÜ
ÇIKIYOR.

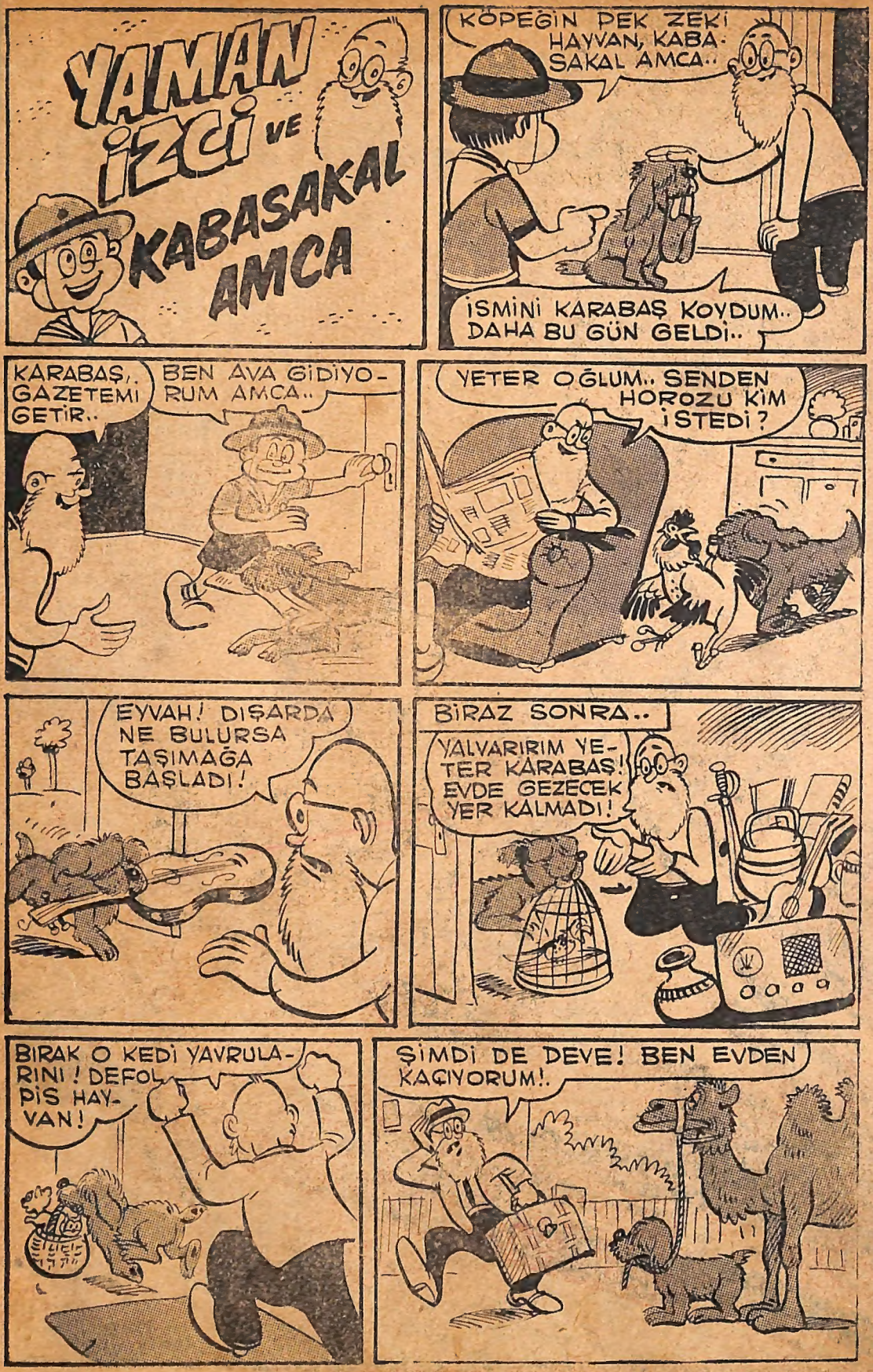
YAMAN İZCİ VE KABASAKAL AMCA
KÖPEĞİN PEK ZEKİ HAYVAN, KABA-SAKAL AMCA..
İSMİNİ KARABAŞ KOYDUM.. DAHA BU GÜN GELDİ..
KARABAŞ, GAZETEMİ GETİR..
BEN AVA GİDİYORUM AMCA..
YETER OĞLUM.. SENDEN HOROZU KİM İSTEDİ?
EYVAH! DIŞARDA NE BULURSA TAŞIMAĞA BAŞLADI!
BİRAZ SONRA..
YALVARIRIM YETER KARABAŞ! EVDE GEZECEK YER KALMADI!
BIRAK O KEDİ YAVRULARINI! DEFOL PİS HAYVAN!
ŞİMDİ DE DEVE! BEN EVDEN KAÇIYORUM!.

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA :
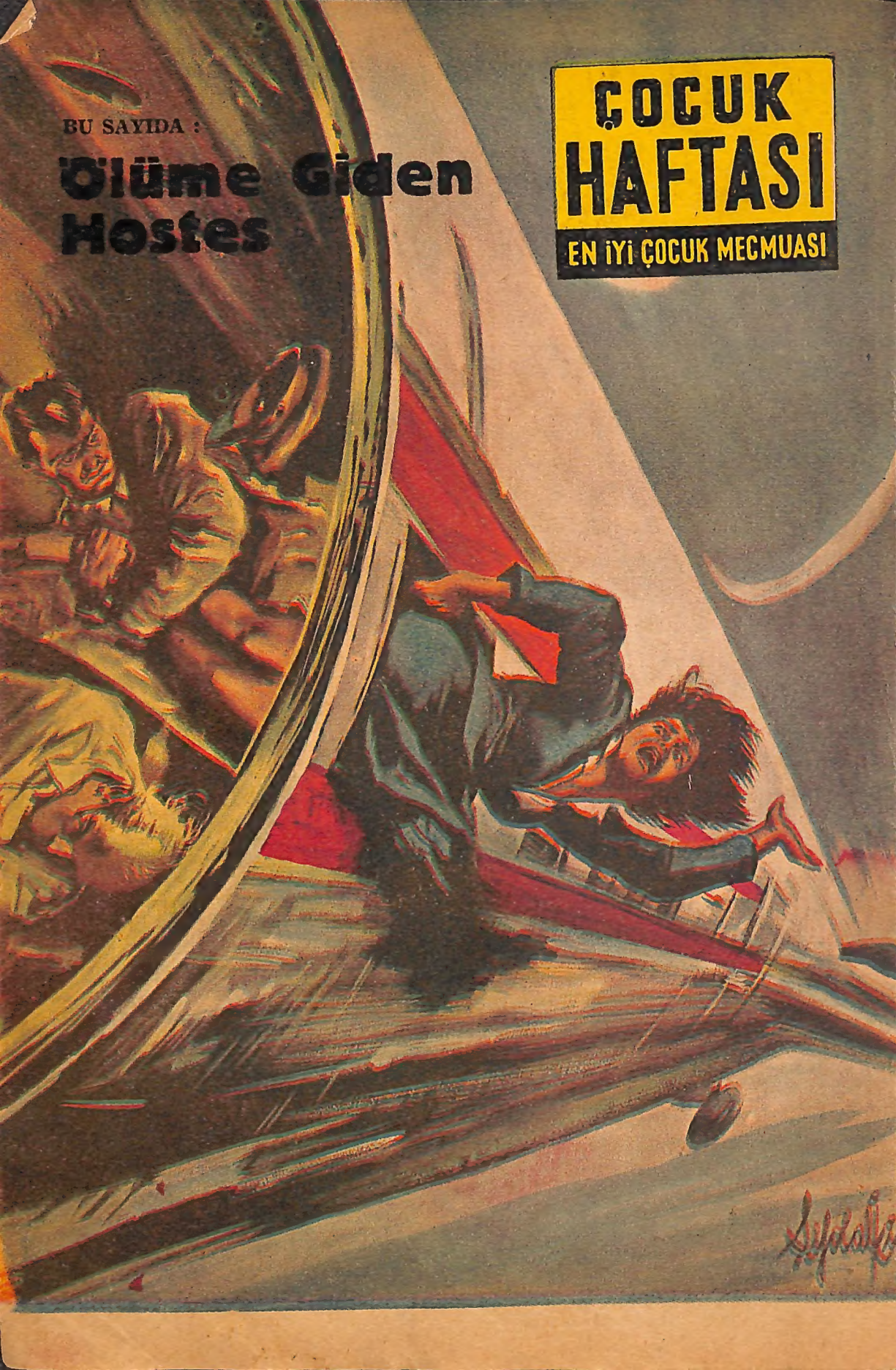
Ölüme Giden Hostes